

DRAMATOTERAPIA V LIEČEBNEJ PEDAGOGIKE

Milan Valenta

MAJZLANOVÁ, K. *Dramatoterapia v liečebnej pedagogike*. Bratislava : Iris, 2004. ISBN 80-89018-65-3.

Docentka Katarína Majzlanová z katedry liečebnej pedagogiky Pedagogické fakulty v Bratislavě se již potřetí vrací k „highlight“ textu svého profesního života – k dramaterapii pro studenty léčebné i speciální pedagogiky (nejen) bratislavské univerzity. Zdá se, že v pořadí již třetí úprava a strukturace textu nové publikaci prospěla – kniha působí kompaktnějším dojmem a díky tvrdé vazbě se v ní také lépe listuje (a jistě se z ní i lépe studuje).

Autorka člení publikaci na jedenáct nosných kapitol, závěrečné slovo a bibliografický přehled.

První kapitola věnuje pozornost vymezení pojmu dramaterapie (dramatoterapie), cituje názory autorit i definice dramaterapeutických asociací. Druhá kapitola knihy zve čtenáře na rámcově vedenou exkurzi do minulosti oboru, a to až již dávné historie spojené s užíváním expresivně terapeutických postupů blízkých miměze a dramatu, či historie nedávné, kdy se dramaterapie osamostatnila z psychodramatu a nastoupila cestu vlastního dospívání. Tato část textu se také dotýká kurikula přípravy budoucích léčebných pedagogů-dramaterapeutů na bratislavské almae matris. Teoretickými východisky oboru se zabývá další z kapitol – bazální fundus a propedeutický přínos divadla a divadelní vědy, pedagogických disciplín a psychologie tvoří obsah kapitoly třetí. Čtvrtá kapitola analyzuje význam a cíle dramaterapie, a to opět komparativně – kompilační metodou doplněnou vlastní expresí autorky učebnice – jsou zde vedle sebe položeny názory autorit především z oblasti dramaterapie a výchovné dramatiky (DIE), přičemž se autorka snaží cíle grupovat podle variabilního klíče. Formy a přístupy v dramaterapii jsou obsahem páté kapitoly, která se zaměřuje především na jednotlivé modely přístupu a vedení lekcí (tvořivě-expresivní, úlohový a dovednostní, rolový, terapeutický, divadelní, formativní, vývojový a integrativní model).

Zvláštní ocenění si zaslouží vřazení šesté a sedmé kapitoly, jejichž obsah je soustředěn na význam a postavení morenovsky vymezovaného psychodramatu a sociodramatu v dramaterapii, neboť některými národními dramaterapeutickými asociacemi je zpochybňována kompetence dramaterapeutů v oblastech psychiatrickým paradigmatickým vymezených disciplín osnivatele J. L. Morena. Metodický charakter nese osmá kapitola, v níž se autorka snaží systematizovat do struktury instrumentář prostředků a technik, kterými disponuje dramaterapie. Devátá kapitola se soustřeďuje na evaluaci a diagnostickou hodnotu dramaterapeutických metod a technik a vybírá z diagnostického instrumentáře, který nám nabízí psychologické a pedagogické

disciplíny, přičemž vřazení *ankety* do tohoto instrumentáře se mi jeví přinejmenším značně kontroverzním. Kapitola desátá směřuje do praxe a přináší další metodicky orientované poznatky včetně návrhu „receptáře“ pro jednotlivá dramaterapeutická sezení. Poslední číslovaná kapitola knihy vymezuje roli dramaterapeuta.

Publikace Kataríny Majzlanové přináší základní orientaci v nově se rozvíjejícím oboru léčebné (u nás speciální) pedagogiky a ve své nejnovější podobě je vhodnou učební pomůckou také pro české studenty tohoto oboru, i přes některé drobné nepřesnosti či „ne-vychytávky“ z minulé reedice – prof. Landy je Robert (nikoliv C.) a pan profesor Dobrotka (zmiňovaný jako současný vedoucí příslušné katedry) již několik let nebyl v době vydání učebnice naživu.